

Πληγὴ διὰ κονταρίου προξηνηθεῖσα ὑπὸ ἀδελφοῦ εἰς ἀδελφὸν θεωρουμένη κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας ὡς λίαν σοβαρὰ καὶ δυσκόλως θεραπευομένη: Ἄσμ.

Ἐπολήθη ὁ γιαντὸς τῶν λείων λαλεῖ της,
«τὸν γὰρ, γιαντὸν πολλοὺς παθοκονταρεμένους,
ἐστὶ ἀρποπαθοκονταρεμένον ἐν εἵματι ποτ-τέ μας.

Πβ. ἀδερφοβάρεμα, ἀδερφομαχαιρεῖα, ἀδερφοστιλεττεῖα, ἀδερφοχαντζαρεῖα, ἀδερφοχτύπημα, ἀδελφοχτυπημαῖα.

ἀδερφοστιλεττεᾶ ἢ, Πελοπ. (Ἄργ.) Ρόδ. ἀδερφοστιλεττεᾶ Ἄνδρ. Εὐβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ στιλεττεᾶ.

Πληγὴ διὰ στιλέτου προξηνηθεῖσα ὑπὸ ἀδελφοῦ εἰς ἀδελφὸν θεωρουμένη κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας ὡς λίαν σοβαρὰ καὶ δυσκόλως θεραπευομένη ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὅσες πληγὲς καὶ ἂν γιαντὸν, τέτοια πληγὴ ἐν εἵματι, τέτοια ἀδερφοστιλεττεᾶ ὡς τὸν κόσμον ἐν τῇ εἵματι

Εὐβ. Πβ. ἀδερφοβάρεμα, ἀδερφομαχαιρεῖα, ἀδερφοσπαθοκονταρεμός, ἀδερφοχαντζαρεῖα, ἀδερφοχτύπημα, ἀδερφοχτυπημαῖα.

ἀδερφοσύνη ἢ, ἀδελφότης Θήρ. Καπ. Κεφαλλ. Νίσυρ. Τήν. ἀδελφότης Καπ. (Ἀραβ. κ.ά.) Πόντ. (Ὁφ.) ἀδελφότης Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀδερφοσύνη Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Κυνουρ. Λακων.) Σῦρ. κ.ά. ἀδερφοσύνη Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀδερφοσύνη Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀδελφότης.

1) Ἡ κατάσταση καὶ σχέσις τῶν ἀδελφῶν, ἡ ἀδελφότης ἔνθ' ἄν.: Ἀτὰ τ' ἀδελφὰ ἀδελφότης καὶ ἔχ'νε (αὐτὰ τ' ἀδελφὰ δὲν ἔχουν κτλ.) Χαλδ. || Φρ. Ἐξήβεν ἀσ' σὴν ἀδελφότης (ἐξήβεν ἀπὸ τῆν ἀδελφότης, δὲν λογαριάζεται πλέον ὡς ἀδελφός) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. Ἀδελφότης ἐσκώθη καὶ ἡ συντεκνία ἐκάσεν (ἐσκώθη καὶ ἡ ἀδελ. καὶ ἐκάσεν ἡ κουμπάρια. Πολλάκις καλύτεροι ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς εἶναι οἱ κουμπάρου) Σάντ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Ὁχοῦ, δὲν ἔχ' ἄλλον καμὸν σὰν τὴν ἀδελφότης!

Νίσυρ. Συνών. ἀδερφότης 1. 2) Φιλία δι' ἱεροτελεστίας ἀρρήκτως ἐπισφραγιζομένη Καπ.: Ἄσμ.

Κ' ἐμεῖς μὲ τὸν Ἀνδρόνικον ἔχουμε ἀδελφότης.
Ἀνδρόνικος ἀπέθανε, πάν' οἱ ἀδελφότητες,
Ἀνδρόνικος ἐχάθη, χάσαν καὶ ἀλαμασίτσες.

Συνών. ἀδελφότης. 3) Ἀγάπη, στοργή, οἰκειότης λίαν στενὴ ὡς ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν Κύπρ. Πελοπ. (Κυνουρ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.): Ἀδελφότης γενεὰν ἀγαπῶ σε (σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφόν) Κερασ. Τρανὸν ἀδελφότης ἔχ'νε ἀνάμεσα τὸν Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Μὰ τὸ ψωμί ποῦ φάγαμε, μὰ τὴν ἀδελφότης,
ἂν εἴστε γὰρ τὸν τόπο μας, περάσ' ἀπ' τὸ χωριό μας
Κυνουρ.

Ποτ-τέ ὁ δούλλος τὸ ὁ λαὸς ἔχουν ἀδελφότης;
Κύπρ.

Τὸ θιόνιν μὲ τὰ στήθη σου ἔδει ἀδελφότης

(ἡ λευκότης τῆς χιόνης μὲ τὴν λευκότητα τοῦ στήθους σου εἶναι ὡς ἀδελφοί) αὐτόθ. Συνών. ἀδερφότης 2. 4) Τὸ σύνολον τῶν ἀδελφῶν ἢ καὶ τῶν οἰκείων συγγενῶν Ἡπ. Κεφαλλ.: Φρ. Νὰ ζήσ' ἡ ἀδερφοσύνη σ'! Ἡπ. β) Κτήμα ἀνήκον ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἀδελφούς ἐκ πατρικῆς

κληρονομίας Κεφαλλ.: Ἐτοῦτο τὸ σπίτι ἦταν ἀδελφότης. Συνών. ἀδερφικά (ἰδ. ἀδερφικός 2). 5) Σωματεῖον θρησκευτικὸν ἢ φιλανθρωπικὸν Θήρ. Σῦρ. Τήν. Συνών. ἀδερφάτο 1, ἀδερφότης 3. β) Εὐποιία, εὐεργεσία Πελοπ. (Λακων.): Ἐκαμα ἀδερφότης.

ἀδερφοσφαμένος ἐπίθ. Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τοῦ σφαμένος μετοχ. τοῦ ρ. σφάζω.

Ὁ σφαγὴς ὑπὸ ἀδελφοῦ: Ἄσμ.

Γιαντὸν μου, γιαντὸν πολλοὺς κομμένους τσαὶ σφαμένους,
γιαντὸν μου τσι αὐτὸν τὸ νερό, ποῦ ἔν' ἀδερφοσφαμένος.

ἀδερφοτέκνι τό, ἀμάρτ. ἀδερφοτέκνιν Κύπρ. ἀδερφοτέκνιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφοτέκνος. Ὁ πληθ. ἀδελφοτέκνια καὶ μεσν. Πβ. Ἀσίζ. 1, 119, 28 (ἐκδ. ΚΣάθα) «ἡ ἡ ἀδελφή του ἢ τὰ ἀδερφοτέκνιά του ἢ ἀδελφοτέκνες του ἢ οἱ ἀνιψιοὶ του ἢ ἀνιψιάδες του».

Ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, συνήθως ἐν τῷ πληθ.: Ἐν ἔρχομαι, γιαντὸν καρτερῶ νὰ ἔρτουν τ' ἀδερφοτέκνιά μου. Συνών. ἀδερφιδερός, ἀδερφιδής, ἀδερφοπαίδι, ἀδερφοτέκνος.

ἀδερφοτέκνος ὁ, ἀμάρτ. ἀδερφοτέκνος Κύπρ. ἀδερφοτέκνος Κύπρ. ἀδερφοτέκνος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀδελφοτέκνος. Πβ. Ἀσίζ. 1, 119, 28 (ἐκδ. ΚΣάθα) καὶ Μαχαιρ. 42, 44 καὶ ἀλλαχού (ἐκδ. RDawkins).

Τὸ τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ἀνεψιός, ἀρχ. ἀδελφιδούς: Ὁ ἀδερφοτέκνος μου ἐπῆεν νὰ κόψῃ ξύλα. Ἡ ἀδερφοτέκνη μου μαγερεύκει. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδερφοτέκνι.

ἀδερφότης ἢ, ἀδελφότης λόγ. σύνθη. ἀδελφότης Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀδελφότης Πόντ. (Χαλδ.) ἀδερφότης Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀδελφότης.

1) Ἡ κατάσταση καὶ σχέσις τῶν ἀδελφῶν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ντίσιον ἐν καὶ τ' ἐσὸν ἡ ἀδελφότης καὶ ξαί καὶ ἀγαπᾷ με; (τίνος εἶδους εἶναι καὶ ἡ ἰδική σου ἀδελφότης καὶ διόλου δὲν μὲ ἀγαπᾷ; Τὸ καὶ ἀγαπᾷ ἐκ τοῦ καὶ ἀγαπᾷ) Τραπ. Συνών. ἀδερφοσύνη 1. 2) Ἡ μεταξὺ φίλων ἀδελφική ἀγάπη καὶ σχέσις Πόντ. Συνών. ἀδερφοσύνη 3. 3) Θρησκευτικὸν ἢ φιλανθρωπικὸν σωματεῖον σύνθη. Συνών. ἀδερφάτο 1, ἀδερφοσύνη 5. 4) Συνεταιρισμός, συντροφία Πόντ.

ἀδερφοτρώγω Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τοῦ ρ. τρώγω.

Ἀδικῶ, βλάπτω τοὺς ἀδελφούς ἐν τῇ διανομῇ κληρονομικῆς περιουσίας κτλ.: Ἀδερφοτρώγε τ' ἀδελφὸν τοῦ δ' δεῖνα.

ἀδερφούδα ἢ, ἀμάρτ. ἀδερφούδα Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκ.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀδερφός.

1) Ἡ μικρὰ ἀδελφή. 2) Ἡ ἀδελφή, θωπευτικῶς. Συνών. ἀδερφίνα, ἀδερφίτσα, ἀδερφούλλα (ἰδ. ἀδερφούλλης).

